

υπάρχει βάσιμος φόβος νὰ ἐπιδράμουν στὴν Εὐρώπῃ, οὔτε κι' ἂν τὸ κάμουν, μποροῦν νὰ καταπνίξουν τὴν ἐξελιγμένες φυλές. Δὲν μποροῦν, ὅχι τόσο γιατί θὰ χρειαστεῖ νὰ κατασυντρίβουν τὰ ἰσχυρὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη, μὰ κυρίως γιατί οἱ φυλές αὐτὲς μὲ τὸ νὰ ἐσυνειδητοποιήσαν ἀρκετὰ τὸ φυλετισμὸ τοὺς ἔχουν πιά ἀναπτύξει σὲ ἱκανὸ βαθμὸ τὴν ὀργανικὴ τους ἀντίσταση.

ΧΡ. ΧΡΙΣΤΟΥΛΑΚΗΣ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ (*)

ΔΥΟ ΝΥΧΤΕΣ

(Κατὰ παράφραση ἐκ τοῦ Ossian)

I

Μαύρη εἶναι ἡ νύχτα δλόμαυρη, κατάγνια κατεβαίνει.
Μὲς στὸ σκοτάδι τοῦρανοῦ, ἓν ἄστρο δὲν προβαίνει.
Εἶναι στὴ λίμνη ταραχή, θαλοῦρα καὶ φοβέρα,
Νὰ βόγγῃ ἀκούω μὲς στὰ κλαδιά τοῦ λόγγου τὸν ἄερα.
Μακριὰ μακριὰ σὰν θλιβερὸ παράπονο γρικοιέται.
Ὁ χεῖμαρρος ποῦ ἀπ' τοῦ βουνοῦ τὴν κορυφὴν πετιέται.
Ἀπὸ τὸ δένδρο ποῦ ἔρημο, μνήμα ἔρημο φυλάει
Τῆς νύχτας τᾶχαρο πουλί, βαρεῖα μυρλογοῖ.
Γιὰ ἰδὲς τὸ τ' σηκώνεται πέρα ἀπ' τὸ περιγιάλι.
Εἶναι στοιχειό, σειέται, πετᾷ, ξαναγυρίζει πάλι.
Μέσα στὴ νύχτα θὰ διαδῇ ἀπόψε πεθαμμένος,
Ἄκουε τὸ σκύλο ποῦ ἀλυχτᾷ στὸ λόγγο τρομασμένος;
Τρέμει τάλᾳφι στὸ βουνὸ καὶ τὸ κεφάλι γέρνει.
Ποῦ κρύος ἄερας καὶ βροχὴ ἀπόσπαστα τὸ δέρνει.
Στοῦ βράχου τὴ χαρματιά ἡ ἀγριόγίδα φωλιάζει,
Τὸ κεφάλᾳκι τὸ πουλί μὲ τὰ φτερά σκεπάζει.
Καὶ τὸ θεριὸ τᾶνμέρωτο μὲς στὴ σπηλιά τραβιέται.
Πάλι τῆς νύχτας τὸ πουλί, τὸ ἄχαρο γρικοιέται,
Νὰ σκούζῃ ἀργά, λυπητερά, εἰς τὴν ἐτιὰ ἀποκάτου.
Καὶ ὁ λύκος ν' ἀποκρένεται, μὲ δογγητὸ θανάτου.
Δέρνει ἡ λαχτᾶρα τὴν ψυχὴ τοῦ δύστουχου διαβάτη.
Ποῦ μάταια μὲς στὴ σκοτεινιά ζητᾷ τὸ μονοπάτι.
Βάλτος ἐδῶ, γκρεμνὸς ἐκεῖ, ἀντίκρου βράχοι ἀράδα,
Τρέμει τὲς πέτρες, τὲς σπηλιές, τῆς νύχτας τὴ μαυράδα.
Ἀγανακτώντας, τρέμοντας δεξιὰ, ζερδιὰ κινεῖ,
Βλέπει ἓνα αὐλάκι, πρὸς αὐτὸ σπουδαχτικὰ τραβᾷ.
Τὰ δένδρα ξεριζώνονται, καὶ ροβολοῦν οἱ δράχοι,
Ὁ ἄερας παίρνει τὰ κλαδιά ἀπ' τοῦ βουνοῦ τὴ ράχη.
Ἐν' ἀγριο φάντασμα θεριοῦ ποῦ ἀντίκρου μεγαλώνει.
Καὶ μὲς στὸ στήθος μου ἡ καρδιά ἀκίνητη παγώνει.
Νύχτα γεμάτη τρικυμιὰ καὶ ταραχές καὶ ἀντάρες,
Κρυφὲς κραυγὲς γυρίζουνε καὶ ἀνήκουστες τρομάρες.
Πετοῦν οἱ ἱσικιοὶ τῶν νεκρῶν σὲ λόγγο ἔπου περάσω
Τὴν κατοικιά σου, ἀδελφι μου, ἀνοιξε νὰ ἡσυχάσω.

II

Γιὰ ἰδὲς τὴ νύχτα δλόμαυρη, λάμπουν ψηλὰ τᾶστέρια,
Σὺν ἄσπρα περιστέρια
Τὰ σύγνεφα πετοῦν.

Γλυκὰ φυσοῦν οἱ ἀνέμοι καὶ τὸ λομπρὸ φεγγάρι
Στῆς λίμνης καθρεφτίζεται τὰ δλόστρωτα νερά.
Θωρῶ τὰ δένδρα σύρριζα στὸ χῶμα πεταμένα,

ΣΗΜ. τοῦ Νουμά. Ὁ κ. Μαρίνος Σιγούρος εἶχε τὴν καλὴ συνήθειαν νὰ μᾶς δώσει δυὸ ἀνέκδοτα ποιήματα τοῦ Ἰουλίου Τυκάλδου, ποὺ περιέχονται στὴν ἐκδοσὴ ποὺ ἐτοιμάζει ὁ κ. Γ. Φέξης.

Τᾶστάχια σωριασμένα

Οἱ ἀνέμοι κινεῖν.

Φτάνει ὁ βοσκὸς δλόχαρος μὲ γρήγορο ποδᾶρι,
Σκύφτει μαζώνει δλόγουρα τὰ στάχια, τὰ κλαδιά.
Ποιὰ εἶναι τούτῃ ποῦρχειται τὸν θάνατο νικώντας,

Σιγὰ σιγὰ πετώντας

Σὰ ζέφυρος τσ' αὐγῆς;

Σὰν χιόνι ἔχει τὸ φόρεμα, δλόσπρα τὰ χέρια,

Ὅλο δροσιὰ τὸ πρόσωπο καὶ μαῦρα τὰ μαλλιά.

Ἡ κόρη εἶναι ποῦ ἐσθύστηκε σὰν τὸ στερνὸ τραγοῦδι.

Σὰν τρυφερὸ λουλοῦδι

Τὸ στόλισμα τῆς γῆς.

Σίμωσε, κόρη, σίμωσε νὰ ἰδῶ τὴν ὡμορφιά σου

Φυσάει τᾶέρι καὶ ἀφαντὴ ἐγίνηκε μὲ μιᾶς.

Ἐνα καθάριο σύγνεφο ψηλὰ ψηλὰ ἀνεβάζει

Τᾶέρι καὶ σκεπάζει

Τὴν οὐρανοφεγγιά,

Καὶ πλέον λαμπρὰ προβαίνουνσι ἐκείθενε τᾶστέρια,

Ὁ οὐρανὸς λαμπρότερος ἡ νύχτα πλέον γλυκειά.

Γιὰ ἰδὲς τὴ νύχτα δλόχαρη, λάμπουν ψηλὰ τᾶστέρια,

Σὺν ἄσπρα περιστέρια

Τὰ σύγνεφα πετοῦν.

Ἀπ' τὴν αὐγὴ ὡμορφότερη ἡ νύχτα δοσιλεύει.

Μὴν καρτερεῖτε, ἀδελφι μου, καὶ δὲ γυρίζω πλιά.

Ι. ΤΥΚΑΛΔΟΥ

ΚΘΗΝΙΩΤΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ

Ω

Εἶσαι ἡ Γυναίκα.

Πρώτῃ Ἐσὺ ξύπνησες κ' εἶδες τὸν ἥλιο, κ' εἶδες τᾶστέρια, τὸ φεγγάρι, καὶ μίλησες μὲ φώτιση Θεοῦ καὶ ξύπνησες τὸν Ἄντρα.

Τὴν προσταγὴ γιὰ τὴν Ἀγάπῃ πρώτῃ στήν Πλάσῃ τὴν ἀπέραντῃ ἐσὺ τὴν ἄκουσες.

Τὸ πρῶτο κῆμα τῆς Ζωῆς ποῦ τοὺς ἀθρώπους ἔφερε, τῆς Γῆς καὶ τ' Οὐρανοῦ πνιδιά — δικιά Σου γέννα —, μὲ τὴν πνοή Σου τὴν πλάστει, τὴ γυναίκα, Θεολαιρείας ὕμνου ἐβγαλε ἀπὸ τὰ χεῖλη Σου.

Κ' εἶδες τὸ φῶς, τὰ χρώματα, κ' εἶδες τὰ δια πρώτῃ Ἐσὺ, καὶ ἄκουσες τᾶνδόνια, τῆς πηγῆς τὸ λάλημα, μὰ καὶ τὴ φωνὴ καὶ τὸ παράπονο τῶν πεθαμένων.

Πρώτῃ Ἐσὺ τὸν ἄθρωπο σεβάστηκες, κ' ἱερὴ γιὰ Σένα στάθηκε ἡ σάρκα του — δική Σου — καὶ οὔτε ἀπ' ἀφῆνε χάριτας ποτέ Σου.

Τῆς Γῆς τῆς βλογημένης τοὺς πόθους καὶ τὴ γεννήτρα δύναμη μέσα Σου ἐνοιώσες, Γυναίκα Ἐσὺ, Θεὸ ποῦ ἔναμες καὶ ἀθρώπους γιὰ τὴν Ἀγάπῃ καὶ γιὰ τὴς Φυλές.

Χαῖρε, ποῦ δὲν ἐστέρεψες ποτέ, κ' εἶσαι δίχως ἀρχὴ καὶ δίχως τέλος.

Φέρε μας τὴν Εἰρήνην καὶ τὴ Γνώση δῶσε μας.

Καὶ στάσου, σὰν καὶ πρῶτα, Γλυκοφιλοῦσα, Ὁδηγήτρα μας, Ἀφέντρα, Δασκάλα κ' Εἰρηνέφτρα, ὦ Μητέρα μας.

Μὲ τὴν ὥραία Συχώρησιν ξεσκέλασέ μας ἀπὸ τὸ Μίσος καὶ ἀπὸ τὴν Ὀργή.

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ